

Odedávna se na hradě Blanseku střídali páni. Tu dobří, tu špatní. Jedny si dějepisci nemohli vynachválit, druhým nemohli přijít na jméno, třetí jménem ani neznali. A jak se tam páni měnili, měnil se i účel hradu. Leží vysoko nad údolím, je však dobře skryt ve větvích zdejších lesů. A tak byl jednu dobu znám jako sídlo lupičů, kteří zde ukrývali svoji kořist, pak zas jako místo odpočinku pro pocestné či dokonce sídlo mnichů, kteří zde našli klid pro rozmluvu s Bohem. Jiný pán, jiný mrav. My se podíváme do prvních květnových dní léta páně 1422, kdy pánem hradu Blanseku byl Vilém Zajíc z Valdeka, dvorský rada zemí Českých.

Tráva se leskla rosou a na pevné zdi Blanseku dopadaly první paprsky slunce, když z brány vyrazila skupina jezdců a rozjela se po celém kraji, do šesti velkých sídel urozených pánů a paní, kteří slíbili Vilémovi věrnost. Koně se hnali lesy, přes řeky a louky, skrz údolí i přes hřebeny kopců. A když odbýjelo poledne, lid Letovický, Jedovnický, Boskovický, Sebrovský, Rájecký a Blanenský již naslouchal zprávám poslu:

"Já, Vilém Zajíc z Valdeka, pán na Židlochovicích, dvorský rada zemí Českých, rozhodl jsem o zřízení strážného opevnění na hradě Blanseku. Budiž ochranou všem kupcům, pocestným a všemu lidu, jenž poputuje údolím řeky Punkvy. Tuto službu a hrad do správy získají ti stateční muži a ženy, kteří prokáží v klání svou všestrannost a schopnost pomáhat ostatním v několika disciplínách.. Vyzývám tímto své věrné rytíře a dámy všech řádů, ať podají zprávu, chtějí-li se zúčastnit a pak ať čekají na zprávy."